

Лесь Подерв'янський

Павлік Морозов

Збірник

Павлік Морозов

Епічна трагедія

Всьо смешалось в доме Яблонських.

Генерал А. Лебедь

ДІЙОВІ ОСОБИ

Павлік Морозов, піонер, атлетичний юнак, нордична краса і гітлерюгендівська зачіска, одягнутий просто і зі смаком в білу сорочку і короткі шкіряні штанці. З різних боків Павлік Морозов перетягнутий мілітарними шкіряними ремінцями.

Савва Морозов, батько Павліка Морозова, скупий і хтивий куркуль.

Щукін, друг Савви, такий же мудак, як і він.

Пелагея Нилівна, жінка Савви Морозова, мати Павліка Морозова, гарна, ще нестара жінка, схожа на Мать-Батьківщину з відомого плакату.

Павел Власов, побочний син Пелагеї Нилівни, здоровенний, схожий на Кінг-Конга мужик, сильний і неймовірно тупий.

Генерал Власов, полюбовник Пелагеї Нилівни, батько Павла Власова, фашистський перевертень і таємний агент Канаріса.

Канаріс, шеф абверу Третього рейху, в трагедії не з'являється.

Філін, здоровенна і жирна сова, виконує обов'язки агента генерала Власова.

Учитель атеїзму, плюгавий мужчина в бухгалтерських нарукавниках.

Альонушка і Іванушка, фольклорні потвори, існуючі в нашій підсвідомості.

Зєвс, божественний вождь і вчитель, в трагедії не з'являється.

Сфінкс, кровожерна, підступна і хтива міфологічна потвора, з пазурами, крилами, цицьками і пиздою.

Микола Островський, сліпий пророк храма Аполлона.

Сука і Блядь, кровожерні хімери помсти, богині гівна, мух і менструації, так звані Ерінії.

Клімакс, вісник богів, насилаємий на Суку і Блядь.

А також піонери, куркулі, фашисти, бляді, примари, чорти, дракони, горгони і медузи.

Дія відбувається в глухій сибірській тайзі під час Другої світової війни.

ДІЯ ПЕРША

Величний хвойний ліс з мхами, ліанами, ялинами і кедрами. Де-по-де до них самітньо тулиться берізка. Чути піонерський горн. Через чащобу пробирається піонерський загін.

Сховавшись за сосною, на загін зловісно уха здоровенний філін.

Філін.

Угу-угу-угу-угу...

Павлік Морозов (підходить до Учителя атеїзму, який веде загін).

Я знаю, це фашист угука на сосні,

Склада він карти наших болотів,

Щоб переслати їх Гудеріану.

Філін.

Угу-угу-угу...

Учитель атеїзму.

От падло,

Шкода, маузер свій дома я забув!

Філін (іронічно).

Угу...

Павлік Морозов.

Узнати він хоче тайни піонерські,
А потім побіжить і закладе
Гудеріану всі секрети наші.

Учитель атеїзму.

Ти перебільшуєш, Павлуша, як завжди.
Скоріш за все, ексгібіціоніст забрався на сосну.
Дівчаток незрілих наших хоче він
Злякати з сосни зненацька видом хуя.
Чого робити там фашисту, не пойму я?

Філін.

Угу...

Павлік Морозов.

Це знають ще у яслах малі діти,
Що краще перебдіть, ніж недобдіти.
Катаймо на сосну, стягнем його за яйця
І спитаєм документа. А як не покаже,
То почнемо пиздити. Ото натішимся!
Я пиздити люблю! Людей, також жінок,
Курей, свиней, собак... Особливо
Я кошенят люблю топити. Як приємно!
Сидиш собі спокійно на відрі і палиш люльку,

А воно, маленьке і дурне, все тичеться у сраку.

Так хороше, що пісню заспіваєш, а потім

їх лопатою порубиш на шматочки

Та й викинеш к хуям.

Нет, всьо-такі природу я люблю!

І Родіну, бєрьозку і рябіну.

Люблю я куст ракїти над рекою...

Філін (з дерева).

Край родной, на век любїмий,

Где найдьош ещю такой?...

Учитель атеїзму.

От бачиш – наші там. А ти – кругом шпіони.

Ето снайпер, молодой боец.

Павлік Морозов (бере в руку здоровенну ломаку).

А як шпіон, тада єму піздец!

Павлік кида снаряд філіну в голову, філін пада з страшним стуком, як мішок з гамном. Павлік бере філіна за ноги.

Павлік Морозов (передражнює вожатого).

Снайпер! Молодой боец!.. А как же,

Прямо ворошиловський стрілок!

Павлік з розмаху пиздить важким філіном об берізку, якій зовсім недавно признавався в любові. Берізка ламається.

Учитель атеїзму (до дітей).

Деті, сейчас ми хором плюнемо

На цього Філіна. Раз-два-три!..

Діти хором плюють і сразу же запевають весьолу пісню про кузнечика. Обряд очищення на цьому закінчується, і загін, ламаючи на своєму путі дерева, суне в тайгу, залишаючи за собою дохлого філіна, поламану берізку, бички, консервні банки і гандони.

М'якою, тигристою ходою входить генерал Власов. На ньому красиві сині галіфе, шашка і папах.

Генерал Власов (поміча Філіна).

От блядь, таки мудака нарававсь!

І знов я без связного залишився.

А йобаний Канаріс, мудодзвон,

Пиздить в своїй їбучій шифрограмі,

Шо Філіну залізного хреста присвоїв фюрер.

Мабуть, вже помертвно..

Власов підніма філіна за ноги.

Ну шо, падлюка, ще не охладел?

Філін (одкрива одне око).

Канаріс не піздеє?

Генерал Власов.

Шоб ти сказивсь, ушастий долбойоб!

Так налякав, шоя ледь неусравсь
В свої красиві нові галіфе
І нову вещь красиву чуть не спортів.
Докладувай мерщій!

Філін.

Я узнав маршрути
Тих наглих пацанів в коротких штанях,
Шо об берізку пиздили мене.
Вони ідуть на дальніі болота,
В яких усяка водиться гидота,
Учитель атеїзму їх веде,
Щоб донести, шо все це предрассудки,
Шо чорт- це видумки, вампіри – п'яні шутки,
А прівіденія – безстидні проститутки,
Які за руб залізуть в склеп сімейний.
Їм поїбать, шо там жмури лежать, –
Безнравственні падорви!

Генерал Власов.

Ну-ну, вже розпиздівсь, пташиний гуманіст,
Жан Жак Руссо... Асам передавив
І виїбав усе, шо в лісі менш за тебе!
Диви, яка пустиня навкруги:
Ні зайчика, ні мишки, ні білочки!

Філін.

Зато гадюки есть і кровожерна рись.
Жить стало лучше, стало веселее,
Теперь жить стало просто заібісь!

Генерал Власов.

Ходім, ушаста блядь, за цими мудаками!
Вони шукають те, чого нема,
Шоб довести, шо його не існує.
Так часто містики, доведені до краю
Шуканням чорта, думають,
Що раз його нема, то й нема і бога.
А після цього сруть у алтарі
І в дароносицю. Аж тут приходить чорт
У синіх галіфе, і саме час задуматись,
Шо раз він появилсь, то і бог десь рядом ходить.
Люди, люди, ці дурні казли!..
Як остопиздили мені містичні бляді,
Обвішані восточною хуйнею,
Шо перед тим, як взяти хуя в рота,
Повинна привести себе у резонанс
З ефіром світовим. Кістляві атеїстки,
Шо лекції читають кугутам про Марс
І іншу поїбень, а кугути
Їбуть їх довгими сумними вечорами
Десь під коморою, а та тіки сопить,
А крикнути стісняється, падлюка,
Бо з города приїхала в костюмі
І дулю накрутила в голові,

Совсем не в кайф їбать таку колоду
Безчувственну! Та і клікуши тоже хороши –
Стоять на цвинтарі, простягши заґрібайла,
А як не даш їм грошей, то січас обматюкають
І плюнуть на пальто, шо і хімчистка
Потім не почистить! Куди не кину оком стомленим –
Кругом хуйня. Заябують мене питання сучі:
Шо лучше – бездуховність, розпатлана самиця злоїбуча,
Шо верхи на скаженім бугаї
Шаленим чвалом мчить в пампасах предранкових
У нікуда? Або духовність смирна, шо перстами,
Покрученими від поліартрїту,
Показує нам, де дорога к храму?
В храмі тім залізо ржаве лежить у різних позах
І гнила картопля...
О, блядський смисл життя, якщо ти єсть!..

Філін.

Ти тоже розпиздівся на весь ліс,
Начальник, ну просто романтизмом
Повіяло і Байроном набздїло трохи...
Шо ж ти не пішов в поети,
А подавсь в шпіони?

Генерал Власов.

Справа в тому, шо поети
Разлічними стїхами нам об'ясняли світ,
Но основна задача в тому состоїт,

Шоб світ сей переделалі шпіони!..

Голос з лісу.

Ау-ау!..

Генерал Власов.

То Пелагея. Вона у ліс по ягоди пішла.

Втікла із дома, шоб синок не пиздив.

Він їх обох пиздячить – маму й тата.

Хіба це жизнь? Щодень приходить п'яний

І батька з матір'ю халявами по пиці виховує...

Філін.

Та отруїти нада!

Генерал Власов.

Ха,

Його труїли ми неоднократно.

Та вся отрута в його організмі

Вмить перетворюється на шмурдяк молдавський.

Гівно, яке він їсть, у ту же мить

Утворюється білосніжним салом.

Входить Пелагея Нилівна Мать з великої букви – ум, честь і совість нашої епохи, з слідами билей краси на ліце і теле.

Пелагея Нилівна (ридаючи, до генерала).
Мій любчику, яка хуйова жизнь!!!
Хотілося б, усе в пизду пославши,
Вдвох милуватися у бані на полиці,
І віничком любовно пиздитись, і сьорбати чайок.
А замість цього у тебе розвідка, Філін,
Пиздобол Канаріс, а у мене –
Мій чоловік, алкаш і бабник,
І два сини – епічеськіх героя,
Бодай би їх побили метастази!..

Філін.

Я знаю, храм стоїть серед болота,
А в храмі – домовина на цепу.
Про це не знає жодная сволота,
Шов домовині тій сліпий пророк живе.
Зовуть його Микола. За життя
Хуйні він різної навигрібав довкола
Так дохуя, шо світлий Аполлон,
Якому поїбать обично на страждання
Припездяного нашого народу,
Раптово зглянувся і швидко осліпив
Миколу стрілами, щоб той не бачив
Більш пиздоватізму і не страждав
Безсмысленно, як ми усі страждаєм.
Ходім до нього, він скаже, як нам жити.
Бо нема ніякого терпіння.
Так дальше жить ніззя, скрізь долбойоби!..

Навіщо, мамо мудрая сова, мене ти народила?!

Філін б'ється головою об сосну. Сосна ламається.

Генерал Власов.

Ну-ну, майн лібер Совушка, не плач!

Прийде Гудеріан і з ним дядько Канаріс,

Мішок смачних засмажених мишей

Вони тобі подарять...

Чути страшне рипіння дерев. На галявину, ламаючи дерева, виходить Павел Власов – здоровенний, схожий на Кінг-Конга мужик, з сокирою на поясі. Павел Власов пиздить себе обома руками в груди, які іздають звук, ніби в зоні пиздять по рельсу. Всі ховаються.

Павел Власов (страшно ричить).

Мать! Мать! Мать!

Генерал Власов.

Ну, бля, піздец!..

Пелагея Нилівна.

Тихіше, помовчіть! Бо як побачить,

То зість усіх, а Філіном закусить!

Генерал Власов (з гордістю).

А всьо-такі, синок на мене схож.

Його би в ПТУ, чи в інститута...

А так – немає смисла нікакого,

Шо він пиздячить ліс і розриває
Навпіл шатунів, і греблі рве..
Діяльність пиздувата!

Філін (здогадався).

Ха, він – лишняя людина!..

Павел Власов меланхолійно лама об коліно віковічні сосни.

Раптово помічає нашу компанію і издає страшне кінг-конпвське гарчання. Налякані радіхони разом з жирною совою безпорадно бігають у монстра між ніг і від жаху страшно кричать. Причому підступний Власов-батько, відступаючи, заманює синка до оркестрової ями. Зі звуком скинутого з дзвіниці дзвона Павел Власов валиться в яму на фаготні контрабаси.

ДІЯ ДРУГА

Гидке болото з отруйними випарами і сюрреалістичними міражами. В центрі болота стоїть вдало вкомпонований в пейзаж храм Аполлона. Храм представляє собою древнегрецький доріческий ордер, з капітелями, пропілеями і всією положеною поїбенню, тільки зроблений, на відміну від грецького, з дерева російським способом «в лапу». Знизу храм Аполлона опирається на дві гидкі, жовті і брудні курячі лапи. На краю болота в позі мисливців на привалі художника Перова сидять два розпиздяї: Савва Морозов і його друг Щукін Обидва тримають в правій руці гранчаки з горілкою, а в лівій – блядей.

Савва Морозов (показує гранчаком горілки на болото).

Дивись, ну где ещо така краса?

То Русь могучая, всього в ній до хуя –

Лісов, полей і рек, болот, пустинь і тундри,

А также і тайги в ній сильно до хуя!..

І всюди Руссю пахнет! Человек

Здесь вольно нюхает тот запах до опиздініння...

Щукін (саркастично).

І шо, нанюхався, а потім сам насре,

Щоб інші нюхали? І шо характерно,
Ніколи сам не убере гавно,
А так лежать полишить.
Необразований, неграмотний мужик!
Нет, всьо-такі нам до Європи
Срать і срать ещю.

Савва Морозов.

А нравственне начало?
Мужик хоча й дурний, але святий.
Його ібуть, а він вніманія на те не обраца,
І хоч полезного не робить ніхуя,
Но і не злобиться. І любить все кругом:
Растенія, звірят і пташенят,
Також дітей, людей, дівчаток, молодиць
І бога!

Щукін.

Бога не чіпай.
Сидиш собі в болоті із блядями
Та ящиком горілки, кіряєш, як мудак,
І лупиш комарів на товстій пиці.
Не можна говорити
Про бога в такому положеніі!
Та крім того, навіщо богу здався ти –
Неграмотний казьол, шо тіки вміє,
Шо кірять та жінку пиздити?
Якби отут січас з'явився бог

Чи, може, якийсь святий, що б ти сказав йому?

Нічого б ти не видумав, окрім:

«Сідай, давай кірнем». Мудилоти!

Савва Морозов (повчально).

Якби з'явивсь щас світлий Аполлон,

То не пришлось б нам пиздіть багато.

Він піздюлей би нам понакидав фігурних,

Горілку він розбив би, а блядей

Повикидав в болото, і правильно б зробив.

О, як би я

Хотів піти на прощу в гидке болото,

Де бовваніє храм святий серед лілей та жаб!

Покаявся б і гірко заривав би,

Бо наробив у житті я багато

Хуйні усякої!..

Щукін.

Чого ж не йдеш?

Савва Морозов.

Боюся! Там страшна випь регоче по ночах,

І сом живе, шо давить бугаї,

А люди так ковта.

Альонушка сидить на камні там,

Уся зелена, пазурі в крові,

А посмішка, як в Берії. Когось чека, блядюга,
І дивиться у воду, мов дурна...
Їбав я там ходити!

Щукін.

Якщо віриш,
То тіки побажай, і храм прийде
І стане на леваді.
Не треба буде лізти у болото
І бздіти, мов шпiон в тилу врага.
Давай гукнем його, ви, бляді, теж гукайте!

Всі хором.

Еге-ге-гей, ізбушка пацавата!
Катай сюда і з нами третей будь,
Бо ми удвох, а бляді в счъот не йдуть!

Обидва розпиздяї разом з блядями бігають і кричать, утворюючи на краю болота базар.
Раптом храм Аполлона з жакливим рипінням робить поворота і на жовтих курячих ногах
пиздує прямо на п'яних шакалів. Обидва від жаху падають мармизами в болотні
незабудки. Храм отряхує з ніг болотне гівно, водорослі і жаби.

Храм.

Ви звали, я прийшов!

Щукін.

Пі-пі-пiздец.

Двері храму з грукотом падають в болотне гівно, у проломі дверей видно, як усередині на ланцюгах агресивно гойдається кришталева домовина. Амплітуда гойдання возраста, ланцюги лопаються, і гроб невидимою силою випльовується з храму на леваду. Кришталева кришка відлітає нахуй, із зручної приємної домовини піднімається пророк Микола – сліпий прорщатель храму Аполлона, вдягнутий в шинель, із записинами на лобі, і гранчаком у руці, і з маузером і шашкою на поясі.

Пророк Микола.

Ви звали? Я прийшов. Налийте, подараси,

Бо щас піздюлеї вам понакладу!

Шо лежите, як вшивіє матраси?

Савва Морозов.

Ха, то ти із домовини?

Навіщо ж там тобі пістоль і шашка,

Та ще стакан, гранений, як алмаз?

І лаєшся, до того ж, як скажений,

На всякого, шо він є подарас.

Ти сам такий! Шо більма залупаєш?

Недаром, мабуть, повилазило тобі.

Пиздять, шо ти пророк, – пророчествуй, шо знаєш,

Або уйобуй! Шось одно із двух.

Таких гандонів часто бачив я,

Шо всім пиздять: я гуру, я учитель,

Несіть мені усі по три рубля,

І мудрості я дам вам дохуя.

А сам читать уміє по складам

І голосно пердить в кампаньї дам...

Не бажаючи далі слухати цей потік підсвідомості, пророк Микола смачно пиздить Савву маузером по мармизі, той падає.

Пророк Микола (до Щукіна).

Ти тоже попиздіти хочеш?

Щукін.

Нє, я нє.

Роздратований Микола хряпає маузером і Щукіна тоже. Попизджені Щукін і Морозов лазять рака, потроху критикуя пророка. Пророк Микола миттю хуяре гранчак горілки. Руба закуску, мимоходом запиздячує шашкою блядь. Потім скида чоботи і портянки і з насолодою виколупує бруд поміж пальців. Друга блядь з жаху сховалася в домовину і неприємно там усцялась. З домовини ріденькими струмочками тече рудувата сеча.

Савва Морозов (з докором, до Щукіна).

От бач, до чого привело шукання правди!

Якого хуя ти його позвав?

Той жлоб у домовині – не пророк,

Не бачив я пророків у шинелях

Із маузером, то фурія якась, то вурдалак.

Пизділи мирно ми про нашу жізнь

Хуйовую, я нюхав тьоплий воздух,

Відчуваючи, неначе смачним салом повіяло...

Подумав я, шо смалять кабана,

А навкруги сидять друззя, красиві,

Утончьонні, з веселими блядями,

І ніздрі жадібно розширились у мене,

І почало мені здаватись, шо січас

Пойму я жізнь, м закони сложні і красиві,

іі гармонію...

Пророк Микола.
Замовч і не пизди!
Які закони там, де бляді хтиві,
Скупі, невиховані, шо при виді грошей
Напустять на персидський килим слину,
Нахабно сцуть пророку в домовину?
Чому я, молодий, розумний, гарний,
Замість того, шоб їздить у круїзи,
Дивлюсь на їхні блядськії капрізи
І слухаю, як ви, засранці потні,
Отут патякаєте? Знаю ваші мислі
Хуйові, про аршин, яким не можна міряти Росію,
Бо ним ви хуя міряли у бані,
І тепер він правильную цифру не покаже,
А потім плакати, як крокодил підступний,
Шо в нас нарід дурний і п'є багато,
Шо правди ніхуя нема ніде,
А згодом йобнути горілки літрів зо два,
Блювать самозакохано і пиздити сім'ю:
Жінок, дітей, тварин, ламати фікус –
Растєніє корисне, бити посуд..
О, злі єхідни, знаю мислі ваші!..
Пророчеств мудрих ви від мене ждете?
Так я вам дам моїх піздюлей страшних,
ніякая Кассандра вас по яйцях
ногой не впизде влучно так, как я!..

З цими словами пророк Микола пиздить обох славянських гуманістів несподіваний крик зупиняє його невдячну працю на тлі лісу з трубой і барабаном з'являється піонерський загін з Павліком Морозовим і Учителем атеїзму на чолі.

Павлік Морозов (до дітей).

стояти всім, їбати вашу мати!

Учитель атеїзму (до дітей).

дивіться, діти, на болото гидке.

Церковники задурюють нарід

І кажуть, що живуть русалки там,

Чорти і всякі інші бляді мокрі.

Я запевняю вас, нема там ніхуя.

Ми тракторами тут пісок навозим,

Акацію посадим, обеліска вколупаєм в баговиння.

На ньому ми напишем, що в майбутнім

Тут буде пам'ятник стояти комуністам порубаним.

Показує на храм Аполлона.

А ця ізбушка скромна –

Капіталістів це трактир развратний.

Сюди, подалі від біди народной,

Блядєй водили куркулі і графи.

Тепер в ній буде школа для сиріт,

Дітей і всяческіх дебілів.

Пророк Микола.

Чим так пиздіти на весь ліс розумно,

Ти краще б подивився в болото уважніше.

Справді, порада досить слушна. З болотного баговиння вилазить Альонушка, саме така, як її описував Савва Морозов, її посмішка дозволяє бачити в неї чималенькі ікла. Без зайвої тяганини вона хапає Учителя атеїзму і, перекусивши йому артерію, з задоволеним реготом тягне жертву в очерет. Кривавий фонтанчик ще деякий час фонтанірує з болота, звідти ж чути звуки розгризаємих кісток.

Пророк Микола.

Хто ще пиздіти буде, запитую?

Пиздіти більш ніхто не хоче. Павлік Морозов геройськи волохатить собі чуба.

Павлік Морозов.

Він ворог був, мені його не шкода.

Він нас наябував, казав, нема чортів.

Туди йому й дорога, підарасу!

Савва Морозов (до Щукіна).

Це мій синок, епічеській герой.

Він рятувати нас прийшов сюда,

Своїх штурмовиків привів загони.

Спортивні хлопці, ті, шо знають джіу-джитсу

Прийоми смертоносні, кирпичину

Усяк із них мармизою лама.

Пророк Микола.

Учив я трохи вас, старих шакалів,

Як Родіну любити, та, мабуть,

Перестарався трохи. Відтепер

Ви знати будете, як храма викликати на леваду,

Плювати в дароносицю, пости
Не соблюдять бездумно. Скажіть спасибі
Альонушці, шо вже наїлась трохи.
І цю блядюгу з гроба заберіть,
Вона кришталь гірський мені зіпсує
Своєю мочою хворою. Від неї
На домовині в стилі рококо
Підуть такі паскудні жовті плями,
А домовину чисту я люблю...

Павлік Морозов.
То ти пророк святий?

Пророк Микола.
Так, я пророк – педант-акуратіст,
Молюся богу я і пизджу фарісеїв.

Павлік Морозов.
Але ж його нема. Так в школі я учив,
Шо все зробив не бог, а обізяна.

Пророк Микола.
Сказала це тобі та срака п'яна,
Шо їсть її Альонушка тепер.

Павлік Морозов (кричить до піонерів).

Хлопці, наябували нас, бог є!

Всі падають на коліна і пиздять мармизами болотні незабудки Савва Морозов і Щукін
запопадливо пиздять сильніше за всіх. Засцана блядь вилазить з кришталевої домовини
і з цікавістю спостерігає величне видовище масового покаяння.

Пророк Микола.

Покайтесь, браття, і не робіть хуйні,

Не бздіть нікого, за нами Аполлон!

Якщо хтось скаже вам, що він – мудак,

Шо хтива обізяна сидить на променистій колісниці

І чуха сраку арфою співця,

Ви зараз же такому мавпофілу ногою

Бийте в яйця. У цей спосіб

Загітував багато неофітів –

Сказати вам по правді, не люблю я

Тих блядських теревенів, бо не вірю

У силу слова я, а вірю

У силу піздюлей!

З цими словами пророк для профілактики пиздить неофітів ногою по зубах і по печінці.

Павлік Морозов.

Учителю, ми за тобою підемо,

Не будем пиздити всіх тих, кого раніше

Ми пиздили, а тіки тих,

Кого ти скажеш.

Пророк Микола.

Ідіть по світу, діти Аполлона,
І агітуйте бидло безпринципне
Фігурними піздюлями. Не бійтесь,
Коли, священної люттю надіхненні,
Ви зробите калікою когось.
Вас будуть тіки більше поважати,
Підносити дари і пригощати
Портвейном ароматним. Ви об стіну
Побийте ті пляшки, дари до хати
Господаря знесіть, а потім сірниками
Підпаліть його обійстя. Іх сусіди
Тоді полюблять вас і скажуть: «Це святі!
Ідіть сюда, ми чуда хочемо». Халяви
Чобіт своїх від оруда обтрусіть
І йдіть до них вечеряти.

Павлік Морозов.

А чудо?

Пророк Микола.

Чудо в тому полягає,
Шо пиздити не будете ви їх.

Савва Морозов.

О, мудрий наш пророк! Старцям потворним

Дозволь піти в свої дома убогі,
Шоб ми могли молитись Аполлону,
Альонушці, зеленим бісам, відьмам.
А сірники тримати на полиці
Ми будемо, чекаючи святих,
Нехай придуть і сплять кібінням
Майно улюблене, а нам, старцям нужденним,
Повибивають зуби, нам же краще.
Бо легше тим прийти до Аполлона,
В кого нема зубів, відбиті нирки,
Замість очей стирчать криваві дірки,
І рідка волосня нагадує про жізнть
Розпусную з блядями і пмназістками!

Павлік Морозов.

Все, батько, напизділи ви! Вам треба
Скоріш додому бігти, бо в лабази
Ви мрієте залізти. У пилюці,
В танцюючому світлі каганця,
Ви з головою зануритесь у гроші,
І, як свиня, в них будете качатись,
І криками дурними кажанів
Лякать під стріхою. Я помічав за вами
Уже давно цю пиздувату жадність!
Невидимий, за вами я ходив
З ліхтариком в кишені
Моїх штанів широких. Я сокиру
З собою носив, шоб нею запиздячить

Пацюків, що по коморах нишпорять. Як раптом
Спинились ви, і вогник освітив
Потворну вашу пику, хижі зуби
І слину, що котилася із рота
На землю вогку. Я вас упізнав,
І так мені зробилися противні
Інстинкти ваші дикі, що ледь-ледь
Сокиру стримав я. Загавкав тут собака,
Раптово перший півень прокричав,
Ви матюкнулись лайкою брудною
І двері зачинили, мабуть, мамку
Пішли їбать безчувствєнно. Грошима
Ви шаруділи, бавилися хуєм
Через кишеню. Схаменіться, батьку!
Віддайте гроші капостні на храма!..

Павлік Морозов величним жестом показує на пацавату ізбушку на курячих ножках.

Савва Морозов.

Ага, гандони, грошей захотілось?!

Гамна вам на лопаті, жебракам!

Він робить руками всім зрозумілого жеста.

Пророк Микола.

Я сумно дивлюся на наше покоління,

Жлобів невихованих! Гроші їм дорожчі

За храм святий! Мамоні, а не богу

Возносять ці хуї свої молитви!

Ви тихо задушїть його,

Як цуцика. Хто хоче це зробити,
Хай вийде на три кроки уперед.

Всі піонери на чолі з Павліком, не вагаючись ні хвилики, роблять вперед три кроки з криком.

Піонери.

Можна я?

Пророк Микола.

Павлуша – старшенький, то йому й душити,
Бо жізнь свою потрібно так прожити,
Шоб соромно не було за роки,
Шо прожив ти їх так, як підарас паскудний.
Кінчай скоріш спектакль цей вельми нудний!

Павлуша з насолодою душить батька його ж бородою. Він пхає и Савві в рота і закручує вузлом. Піонери під час акції б'ють в барабани. Зробивши справу, Павлік підходить до пророка Миколи і робить піонерський салют Два піонери пов'язують пророку піонерський галстук.

Пророк Микола.

Піонери, душити жадних підарасів будьте готові!

Піонери.

Завжди готові!

З лісу з'являється Пелагея Нилівна з генералом Власовим і Філіном. Всі падають на коліна, побачивши храм.

Філін.

Це храм святий, він вийшов із болота!..
До нас, мерзенних, він прийшов, як совість
Приходить уночі до уркагана.
І той прокинеться, заплаче і об стіну
Ударить головою, штукатурку
Обіб'є лобом, долбойоб смердючий.
Не буде більше пиздити бабусь
Сокирою, ширятись ефедріном
І гвалтувати в зоні петухів,
А піде в монастир і стане діток
Учити слову божому. Я теж
Покину їсти гризунів і пташок,
Хуйове це шпигунство я полишу,
Возделувати буду вінограднік
У поті своєї совиной морди,
І жить не по брехні, як вчитель бородатий
Учив нас – юних і прищавих нігілістів.

Генерал Власов.

Майн лібер Совушка, переворот відбувся
В моїй душі! З тобою разом будем,
Як дві свині, гребтись на полі, гроші
Ми роздаватимем бабусям і калікам,
Нехай вони поїдуть в Монте-Карло
І грають там в рулетку, нам не шкода!
З дітсадочка візьмем сиріт і заберем котів

Із інститута научного, де з них здирають шкіру
І роблять зомбі аспіранти п'яні...

Власов. як і філін, пада на коліна.

Пелагея Нилівна.

А я куди?

Генерал Власов.

Блядєй з собою ми не беремо.

Нема чого тобі робити з козаками

І в гріх вводити нас. Іди в сім'ю

І більше не гріши з воєнними! Молись

І чоловіку смирно догоджай,

Із бороди йому вичісуй мандавошки,

Терпи його тортури п'яні, ноги

Йому цілуй, щоб він тебе простив.

З тобою тіки можем ми дебілів

Робити, ти стара для цих розваг...

Іди з очей, розпусна Мессаліна!

Пелагея Нилівна.

Шпигун німецький, щоб сказився ти!

Канаріс щастобі не допоможе,

Він в світлім кабінеті у гестапо

Зажав у дверях яйця комуністів

І сьорбає какао, прислухаясь

Із насолодою до їхніх завивань.

Тобі піздец! Гей, піонери юні,
Біжить сюда, я шпигуна спіймала!

Пелагея хапає генерала власова, Філін обережненько ховається за сосною.

Філін.

Цих хлопців пацаватих знаю я.
вони природи рідної не люблять,
ні фауни, ні флори, ні пташок,
А люблять тіки пляшки і гандони,
І ще консервні банки, фотографії
Паскудні із «Плейбоя».

Піонери хапають генерала і підводять до Павліка Морозова, який сидить на
піонерському барабані в позі Бонапарта.

Павлік Морозов.

Ну шо, спіймався? То кажи тепер,
Хто вербував тебе, де штаб, ключі від шифру,
Явки, ставки, уся твоя шпигунська поїбень?

Генерал Власов.

Простіть мені, дітдомівські сирітки,
Коти бездомні, мені вибачайте!
Я грішно жив, їбався я з жінками,
Утричі старшими за мене, і з совою
Я жирною дружив, плодив дебілів,

Таких страшних, шо навіть в Голлівуді
У фільмах жахів таких нема. Я не скажу нічого
Тобі, байстрюк поганий! Хай живе
Манштейн, Гудеріан і рідний Гітлер,
Фашистська батьківщина хай цвіте!!!

Генерал Власов мужньо харкає Павліку в пику.
Павлік Морозов.
Утопіть фашистського фанатіка в болоті!

Піонери прив'язують генералу Власову на шию кирпичину, як Герасім до Муму, і
топлять у болоті. Альонушка вилазить з очерету і з цікавістю дивиться на видовище,
її очі горять червоним вогнем.

Пелагея Нилівна.
Шожти зробив, проклятий уркагане?
Якого хуя ти в болоті гидкім
Втопив красивого усатого мужчїну?

Павлік Морозов.
Мамаша, помовчіть,
І вас втоплю, як будете пиздіть!

Пророк Микола.
Сімейка блядська, заїбали в пень!..
Оцю хуйню повинен день у день
Я слухати. Я б краще петухом

Ламбаду танцював би на параші!

Пророк розлючено плює. Погляд його випадково падає на хижку Альонушку, яка хтиво клацає іклами і пускає слину з рота.

Пророк Микола.

А ти що робиш тут, змія їбуча?

Ти, мабуть, думаєш, що тут кіно знімають

Рекламного про пасту для зубів?

Роздратований Микола жбурляє каменюку в Альонушку, яка з хижим гарчанням лізе назад в очерет, при цьому вона робить еротичні знаки Павліку Морозову і принадно вихиляється тілом. Павлік без зайвої рефлексії біжить за зеленою бляддю в болото. Пелагея Нилівна розставляє руки, як в картині Маковського «Не пуцу».

Пелагея Нилівна.

Не лізь, синок, вона тобі не пара!

Від не їти підхопиш враз сіфона!

Павлік роздратовано пиздить Пелагею Нилівну по мармизі Пелагея падає довго і велично, як це личить епічній героїні.

Пелагея Нилівна.

Убив!

Хор піонерів.

Убив, убив...

Пророк Микола.

Піздець!..

Синхронно з його пророчими словами болото охоплюється жахливим мороком з громом, блискавкою, смерчем і всім, чим положено в такому випадку. По небу в цей час вихором проносяться медузи, горгони, чорти, дракони і просто якісь лярви. Натоп збивається в купку, як безпорадне стадо, з жахом спостерігаючи катаклізми. Тіки пророк лишається незворушним. Спокійно лягає він в кришталеву домовину, яка відразу ж починає світитися синім вогнем, і невидимою силою влітає назад в храм. Двері храму з грукотом зачиняються, і з жахливим рипінням ритуальна споруда робить поворота і на жовтих курячих ногах пиздує в болото, розбризкуючи грязюку. За ним, як щури за Гамельнським щуроловом, мовчки ідуть загіпнотизовані Щукін, Альонушка і піонери. На сцені лишається тіки Павлік, який стоїть в античній позі над тілом матері, і Філін, який сховався за сосною і від жаху тихенько підвива.

ДІЯ ТРЕТЯ

Картина перша

На галявині серед величного сибірського лісу, біля туристичної палатки сидять Сука і Блядь – богині помсти, гівна, мух і менструації, так звані Ерінп, вбрані туристками 60-х років. На обох неоковирні спортивні штани кольору шкільних чорнил, потворні туристичні черевики і амебної форми рюкзаки. Довершують гардероб гидотні чорні крильця, якими ці бридкі створіння час від часу вимахують.

Обидві богині – це здоровенні, масласті, невизначеного віку агресивні чуви. Одна з Ерінп слухає по портативному приймачу романтичні пісні про геологів, друга колупається в зубах виделкою.

Сука.

Хотіла б я пацанчиків красивих

Зустріти в цім їбучім турпоході,

Бо замість них тут тільки блядські рисі,

Ведмеді, змії, сови безпокойні

Вночі кричать, неначе їх гвалтують.

Філін (з дерева).

Угу-угу-угу...

Блядь.

Нема січас пацанчиків хороших,

А ті, шо єсть, не їздять в турпоходи,
А як поїдуть здуру на турбазу,
То не вилазять, падли, з ресторану,
Аж поки гроші не попропивають,
В той час, коли нещасні молодиці,
Які купили льготниє путьовки,
Шоб поїбатись трохи у поході
Спортивному, лікуються від нервів
І клімаксу вонючею водою,
Регочуть істерично, скавучать,
Як цуценята, темними холодними ночами
Під ковдрою казеною, самотні,
В убогих номерах на десять койок,
Де радіо пиздить вночі і вдень,
Бо хтось зламав його і виключить ніззя,
Де блядь командіровочна вночі
Приходить і сідає в умивальник
У сраку п'яна, і тепер до ранку
Ви слухаєте, як вона ікає,
Де об'явленіє висить в фойє засранім:
«Товарищі! не кидайте в вікно
Резінові іздєлія, бо гуси
Їх їдять і ними давляться».

Філін.

Угу-угу-угу...

Блядь.

Сміється з нас цей йобаний хижак.

Кида в філіна палку. З дерева чути крик.

Філін.

У, блядь, ти шо, сказалась?

Сука.

А може, там пацанчикі сидять,

Студенти-першокурсники красіві?

Вони із нами шуткувати хочуть,

А ти ломакою упиздила по ним!..

Голос з неба.

От курви, я вам зараз дам студентів!

На галявину на величних чорних крилах планірує Клімакс – вісник богів. Шось середне між Бетменом, Медузою-горгоною і дельтапланом. Сказати, шо він страшний, – це не сказати нічого. Коли він говорить, у нього з рота виривається вогонь. Він весь обмотаний зміями. Обидві бляді, побачивши Клімакса, з жахом падають долілиць і навкарачках повзуть в кущі.

Сука (з жахом).

Клімакс, це Клімакс!!!

Клімакс.

Так, не фраєр я, а Клімакс змієносний!

Отож тремтіть, паскудні німфоманки,
Шо замість того, щоб глядіть онуків,
Виябуєтесь перед пацанами
З профтехучілища і переймаєте
У них їх сленг дебільний,
І пхаєте свої квадратні сраки
В лосіни молодьожні! Вам студентів
Захотілось? Ось вам студенти!..

Клімакс бере в кожную руку по товстій змії і зміями пиздить нещасних профур, які від жаху виють і лазять рака. З високої сосни долинає уже знайоме нам «угу» Клімакс катує блядєй.

Оце вам за лосіни синтетичні,
Оце за першокурсників, а це –
Вже за геологів, гітару, тайгу
І прочу поїбєнь...

Кожний пункт обвинувачень Клімакса супроводжується ляпасом важкою змією.

Оце за ті похабні ваші пісні,
Шо ви їх виєте ночами,
Сичів лякаючи! Оце за блядські вірші,
Де про любов написано, шо їх
Ви під подушкою тримаєте, насправді ж
Вам хочеться, щоб п'яна шоферня,
Яка й не знає толком, як читати,
Тбала вас в брудному гаражі!

Сука і Блядь.

О Клімаксе, нехай же цеглепад
Впаде на нас, мерзенних, хай гамно
Затопить нашу хату аж по крокви
І із труби полізе замість диму!
Нехай нам повилазе, щоб ніколи
Ми хуя не побачили в житті,
Якщо ми будем лізти к пацанам,
До ранку з ними лузгати насіння
І реготать придурошно, вдавати,
Шо нібито лоскотки боїмось!
Не будем більше ми!..

Клімакс.

Ну, не клянись, то гріх!

Клімакс сідає на пінька, дістає «Беломор», закурює, так що стає схожий на справедливого начальника дитячої колонії. Він пригощає цигарками блядюг. Як це звичайно роблять на допитах кмітливі менти. Раптово гостро примружившись, як це віртуозно робив Берія, щоб приголомшити ворога, питає.

Ви Зєвса знаєте?

Сука і Блядь (з жахом).

Ми знаємо.

Клімакс.

Він щойно наказав

Пошматувати вас обоїх на катлети,
Якщо ви вже сьогодні не засмажите
Павла Морозова
І не подасте йому о сьомій на вечерю.
Він сказав, шо любить,
Шоб шкіру не знімали,
А перед тим як подавать на стіл,
Побризгали на неї трохи коньяком,
А з рота шоб стирчала цибулина,
Та тіки свіжа, а не тогорічна.
Гадьониш цей вже заїбав богів!
Він запиздячив всю свою сім'ю.
Тепер він може на Олімп полізти,
У світлії палати до богів,
Шоб звідти їх на землю постягать.
А потім сам на крісло Зевса сяде
І буде видавать укази, цього ми
Не можемо терпіти!
Підрозділ блядський,
Щас шикуйсь, кругом,
Вперьод за орденами! Сука старша,
Шо не ясно?

Сука і Блядь по-воєнному виконують накази.

Сука.

Докладує старший сержант Сука. Діверсійна група в складі старшого сержанта Суки і ефрейтора Бляді в наряд заступила.

Клімакс.

Праве плечо вперед, бігом!

Обидві профури вихорем зникають в тайзі. Клімакс з цигаркою в роті, з вогнем і димом стартує вертикально ввєрх, як це робить на Байконурі ракета.

Картина друга

Павлік Морозов мандрує тайгою, несучи на плечах мішок з мертвою Матір'ю Мандруючи так, він зненацька влазить в лігво Сфінкса, який годує здоровенними цицьками маленьких сфінксенят.

Сфінкс.

Ага, людиною воняє смачно як!

К обіду ти мені з'явився вчасно,

Давно пацанчиками я не ласувала...

І як мені ти не відповіси

На три мої загадки хитрожопі,

То зТм тебе негайно!..

Павлік Морозов.

Не бздю нікого я, давай загадки, сука із цицьками!

Розгадував я не такі кросворди,

Складали їх євреї хитромудрі,

Хотіли наїбать – не получилось,

Із ними не рівнятися тобі,

Потвора ти дрімуча!

Сфінкс.

Так слухай, шо це таке:

Не буряк, не морковка,

А червона головка?

Павлік Морозов (ні хвильки не вагаясь).

Піонерка в червоній хустинці.

Шо, зіла, сука?

Сфінкс.

Хвалитись постривай. Скажи, шо це таке:

Літає і смертю засіває?

Павлік Морозов.

Фашистський літак.

Сфінкс.

І тут вгадав, паскуда. Слухай же останню.

Шо це таке: орел літає, народ визволяє?

Павлік Морозов.

Радянський літак.

Сфінкс.

І тут вгадав. Іди своїм шляхом.

Розумний ти, а я їм тіки дурнів.

Павлік Морозов.

Ні, постривай, бо зараз моя черга

Загадують. І якти щас мені
Не зможеш відповісти, то тебе
З гамном змішаю я
Разом з твоїми цуценятами!
Що це таке, відповідай негайно:
Сичав, сичав та й замовк,
Вигляда з нори, як вовк?

Сфінкс.
Та, може, це скажена барсучиха?

Павлік Морозов.
Тупа пизда, це Гєбєльс!

Павлік з страшною силою епічного героя пиздить Сфінкса мішком з мертвою Матір'ю. Сфінкс пада мертвий. Павлік з насолодою душить маленьких сфінксенят, які жалібно скавучать. На нього ніким не помічені позирають Сука і Блядь. Обличчя у них розмальовані грязюкою, як це роблять на бойовому завданні американські рейнджери в джунглях Індокитаю.

Блядь.
Який він гарний, сука!

Сука.
Ах, я не можу на нього дивиться,
Бо я усцюсь в труси!..

Павлік в цей час здирає з Сфінкса шкуру і надягає на себе, як Геракл. Потворна шкура щільно облягає його могутню постать, так що сфінксові цицьки гойдаються на плечах, як здоровенні еполети.

Павлік Морозов (до Еріній).

Не треба там ховатися, дівчата.

Все бачу я. Ви краще йдіть сюди.

Скажіть мені, чи любите ви секс?

Блядь (виступає вперьод).

Канєчно.

Сука (пошепки).

Ти, блядь дурна, забула ти про Зєвса,

Він на катлети порубає нас!

Блядь.

Я Пушкіна читала на турбазі.

Там сказано, що краще менше жити, но їбатись,

Ніж жити дохуя таким життям убогим,

Як ми живем з тобою, подружка сизокрилая моя!..

Яка в нас жизнь: щодень приходить Клімакс

І пиздить кобрами отруйними по попереку хворому.

Казав крилатий гад,

Шоб ми про пацанів не сміли й думать!

Та я їбала жизнь таку, подружка!

У дике лігво це я раком щас полізу,

І хай весь світ накриється пиздою,

Безсмертніє боги, Олімп і Океан,
І небо все нехай к хуям розпробється
Разом з амбалом тим, шо його підпира!!!

Блядь, хтиво вихиляючись сракою, залазить до сфінксового лігва. За нею лізе Павлік Морозов, чіпляючись сфінксовими цицьками за вхід.

Сука.

Оце подружка втнула! Так мені
Січас зробилося завідно...
Колись і я, дівчатком молоденьким,
Курила план, ширялася потроху,
А потім, сидячи на теплих трубах
У підворотні ззаді гастронома,
Я цілувалася з хіпками і співала про Мішел...
К хуям війну, робіть любов, дебїли!

Сука лізе у вонюче лігво, з якого негайно долинають тваринні звуки, чавкання, рипіння і таке інше.

Через галявину сумно мандрує храм Аполлона на курячих ногах, очевидно, у пошуках істини. За ним ідуть загіпнотизовані піонери, Щукін і Альонушка. Альонушка веде на мотузку свого брата Іванушку. Іванушка – біленький, з маленькими ріжками, ратицями і хвостиком. Альонушка та Іванушка з цікавістю прислухаються до тваринних звуків, а потім не вагаючись залазять всередину. Судячи з задоволеного мекання, їх зустрічають гостинно. Храм Аполлона сумно зникає в тайзі разом з учнями філін, який весь цей час вів з дерева свої шпигунські спостереження, м'ярко планує на галявину.

Філін.

Мовчать боги... Принишки океани...
Везувії таять в собі свій попіл,
Каміння і вогонь священний... Храми
Стоять, зарослі будяком і хмизом.

В хмизі тім скульптури охуєнних розмірів
Лежать, розкидані,
І дивляться незрячими очима
В безодню неба...
Замовкло все, чекаючи коней
Із вершниками, з косами й вісами...
Та шось не йдуть, прокляті!
Або б уже сказали, шо не прийдуть,
Або скажіть, коли, бо вже нема
Ніякого терпіння їх чекати!
Так дальше жить ніззя, скрізь долбойоби!..
Навіщо, мамо мудрая сова,
Мене ти народила?!

Філін за своїм звичаєм хоче битися головою об сосну. Раптом несамовите рипіння дерев і нелюдське гарчання вривається на ідилічну галявину. З'являється Павел Власов в усій своїй красі. Він одразу ж помічає блядство в своїх володіннях і слоноподобними ногами розчавлює бридке лігво Сфінкса.

Бляді з пострахом розбігаються.

Філін (радісно кричить).

Ага, ага, прийшли!..

І лобом колотиться в сосни, утворюючи лісоповал. Павлік Морозов сміливо вилазить з-під вонючої груди кіз'яків, скелетів і сухого бадилля, з яких було побудовано цю звірячу берлогу.

Павлік Морозов.

Якого хуя ти, амбал невмитий,

Прийшов сюда мішать моїм заняттям?

Тепер своїм улюбленим прийомом

Зроблю з тебе навіки імпотента!

Павлік пиздить Павла Власова ногою по яйцях. Роздається звук, ніби вдарили в дзвона.

Павлік Морозов.

Шо, не подобається?

Павел Власов.

Ні.

З цими словами він пиздить Павліка по голові. Звук, абсолютно ідентичний першому, результатів ніяких.

Павлік Морозов.

Тоді знайомся із моїм мішком смертельним,

Із Матір'ю могутньою моєю!

Я її вбив, вона ж тебе уб'є!..

Павлік пиздить мішком Павла Власова, який страшно кричить.

Павел Власов.

Мать, мать!..

Він хапа ротом повітря і пада на Павліка Морозова з страшним стуком. Очевидно, при падінні він припиздив Павлушу своїм здоровенним кінг-конгівським тілом. Павлуша не

ворушиться, його кишки смачно бризнули на мармизи блядей, які спостерігають величне видовище, тремтячи від жаху. Маленьке козенятко Іванушка залазить на трупи Титанів і жалібно мекає. Тіки Філін продовжує істерично битися лобом в стовбури на своїй лісосеці.

Філін (істерично повторюючи).

Прийшли, прийшли! Та тіки коні де?

Де коні, блядь, де коні?!

В жахливій тиші страшно падають віковічні дерева.

Завіса

Діана

ДІЙОВІ ОСОБИ

Жора, невизначеного віку мужик, схожий на чорта, якого виперли з пекла за профнепридатність.

Василь Гнатович, вождь палати хворих, статечний мужик, схожий на Сталіна епохи підписання Ялтинської угоди.

Сірьожа, середнього віку мужик, хитрий і наївний, як вовку казці.

Валерік, молодий мужик, хворий на голову.

Енгельс Гасанович, ліцо кавказької національності.

Діна, юна, спокуслива і спортивна медсестра з довгими ногами, спортивними плечима і античною шиєю.

Санітари.

Дія відбувається в лікарні.

Палата відділення щелепно-лицевої хірургії по вулиці Зоологічній. В палаті на кроватях лежать Василь Гнатович, Жора, Сірьожа, Валерік і Енгельс Гасанович з забинтованими в різних місцях і синіми, як баклажан, ібальниками. Найбільша кількість бинтів пішла на Валеріка. Він має на голові пишну прикрасу, розмірами і вагою схожу на чалму турецького султана. Над кроваттю Валеріка висить картина «Охотнікі на привалі» художника Перова. Хворі лежать смирно, як дрова, що чекають на холодну зиму, але це оманлива смирність.

В їхніх червоних оченятах світиться бойове завзяття і жадоба життя.

За вікном палати розташований зоопарк, з якого інколи долинають тваринні звуки його волохатих мешканців, так що якщо заплющити очі, можна уявити себе в Африці.

Голос тигра за вікном. Унгх, унгх, аоунгх!

Жора. Десять часов, блядь! Можна і на годинник не дивиться!

Голос тигра. Аум!!!

Сірьожа. Ти бач, проснувся, проклятий, і гризти хоче...

Голоси вовків. Ауууу!.. (А потім знову тигра.) Аум!

Валерік при останніх словах тигра б'є головою в стіну.

Сірьожа. Я колись у школі працював, учителем труда. Така робота, що нема що спиздить. Так харашо, що у мене жінка беременна була. Вона мел гризла. То я їй мішками таскав.

Главное, що інтересно, вона той цвітний не дуже любила гризти, а в основном отой, квадратний.

Голос тигра. Аум...

Василь Гнатович. Ач як розпиздівся!

Жора. Він жерти хоче.

Василь Гнатович. А ми випить хочемо. Жора, харош лежать, як стерво, катай лишень за двері, подивись, чи та пизда сігодня діжурить. (До Сірьожі.) Ати шо лежиш, як Ісусик? Бистро вставай і ріж ковбасу!

Сірьожа і Жора з насолодою виконують накази вождя, який дістає з матрацу пляшку з мутною рідиною і розливає в гранчаки, з яких перед тим позабирав зубні щітки. Валерік за звичаєм б'є головою в стіну.

Василь Гнатович. Валерік, тихіше, картина на голову упаде.

Валерік. Діана, Діана!

Валерік розкачується на кроваті, притримуючи обома руками чалму і час від часу пиздить головою в стіну.

Жора. Совсем поїхав пацан.

Сірьожа. Чого це він?

Василь Гнатович. То він, мабуть, за англійську царівну переживає, що її машина задавила. (До Енгельса Гасановича.) Гасанович, вставай, ще напишся.

З цими словами Василь Гнатович здирає з Гасановича аеродромну кепку, яку той натяг на обличчя, щоб відокремитись від християнського світу.

Енгельс Гасанович (злякано). Шито, апят?

Василь Гнатович. Оп'ять, оп'ять, Гасанович. Ми з тобою тут старші і должны молодьожи подавать пример. (З цими словами Василь Гнатович виймає з гранчака

Гасановича зубні щітки і наливає туди самогонки, потім ефектно простягає гранчак і виголошує тост). Мир землі, здоров'я в хаті й гарна дівка на кроваті!

Голос тигра. Аум!

Валерік б'ється головою в стіну Всі випивають.

Василь Гнатович. Валеріку більше не наливати!

Енгельс Гасанович. Хороший малшик, маладой! Тинь хочеш? Тинь силаткий, викусний. Кушай! (Енгельс Гасанович дістає з-під кроваті диню і показує Валеріку.)

Валерік. Діана! Діана!

Енгельс Гасанович. Зачем тебе етот девушка, гилупий?

Василь Гнатович. Щас всі випиваєм по другій і розказуєм охотничі і рибальські історії!

Сірьожа (запопадливо). Правильно, Василь Гнатович, а то воцце бардак в расположена'...

По команді вождя компанія випиває.

Василь Гнатович. От ти і починай, шоб багато не пиздів. Гасанович на череді.

Сірьожа. Ну слухайте. Гасанович, не совайте там рукою під одіялом, а то неслишно буде. Значить, прийшов кум на ставок, сів у ризову лодку, закинув собі мастирку на ліща, сидить. А його собака був такий, з довгими вухами, волохатий...

Жора. Ето спаніель!

Сірьожа. Ну цей спаніель, значить, поліз у воду купаться, поплив за лодкою. Кум, значить, сидить, ліща ловить однією рукою, а другою одганя того спаніеля, шоб не мішав. Коли тільки раз! Спаніель почав кричати. Кум дивиться – тоне, блядь! Кум його за вуха, давай тягти – хуя тобі, не витягне, отакенна щука вчепилась! Кум за вуха собаку витяг і ото вместе з щукою кидас в лодку. Ну ніг, канешно, в собаки вже немає, а щука погризла ризову лодку, воздух вийшов, і кум чуть не потонув. А щука пішла собі... Десь кілограмів триста...

Жора. Ховайте стакани! Діна йде!

Входить Діна, освітлюючи своєю красою убоге приміщення.

Валерік. Діана! Діана!

Діна. Хлопчики, Валеріку не наливайте, йому сьогодні на ампутацію. І приберіть закуску, професор буде на обході.

Василь Гнатович. А ми і йому наллєм!

Діна, спокусливо посміхаючись, розчиняється в повітрі.

Сірьожа. От интересно, шо йому будуть ампутіровать? Може, вуха?

Валерік. Діана!

Енгельс Гасанович. Чито переживаєш, гилупий! Етот девушка – все животніє.

Василь Гнатович. Гасанович, давай, твоя черга.

Енгельс Гасанович. У нас бань єсть. Називається «Фантазія». Етот бань «Фантазія» малшик работает, Мухтарчик, жопф, как куруш, силадкий, викусний. Я пирихожу, говорю банщик, гідє етот малшик? Он говорит, малшик занят, єсть девушк. Я говорю, зачєм мінє етот животное? Я хочу малшик...

Василь Гнатович. Ти, Гасанович, получаєш штрафне очко. Ето історія не риболовна і не охотнича.

Енгельс Гасанович. Какой охотничий-махотничий, етот історія пиро животних...

Василь Гнатович. Гасановичу не наливать, Жора, давай.

Всі, крім Валєріка і ображеного Енгельса Гасановича, випивають.

Жора. У мене друг Микола. Він прапором служить у спецназі. Іде машиною по Африці. Коли раз! Отакєнна анаконда в кустах лежить! Мєтрів сто п'ятдєсят! Біла, блядь! Микола виходить з машини, бере монтіровку і її по жопі хуяк! Змотав, поклав в багажник – і в штаб полка. То потом по ту анаконду приїхали учьоние її ізучать, чоґо вона побіліла. То казали, шо вона виповзла з пещери. А в тій пещері дужє енергія кльова. Там навіть хрєст стоїть, і якщо людина хворіє, то її на три дні на тому хрєсті розпинають...

Сірьюжа. А якщо срати захочє?

Жора. Ну як це срати? Якщо в бога не вірє, то і не вилікуєтьєся!

Сірьюжа. Та нє! Людина – це ж жива істота. Вона пісять хоче!

Голос тигра. Аум!

Жора. От кому єсть шо про охоту розказать!

Сірьюжа (запопадливо). Тепєр хай Василь Гнатович розкажє. Він, мабуть, таке знає, шо і тигру нехуй дєлать!

Василь Гнатович витримує акторську паузу і починає розповідь страшним хрипким голосом, зловісно рухаючи вусами в різні боки.

Василь Гнатович. Дєв'ять душ дїтєй пропало в ставку. Потом щє двєє. Стали люди радитись. Наварили каші. П'ять казанів! І всю кашу вивєрнули в ставок! Він іззів...

Всі хором. Хто?!

Василь Гнатович (страшним голосом). Сом! Йому всєрєдині розпуклоєя, і він вивєрнувєся!

Всі хором. І шо?

Василь Гнатович. Дві пари волів впрягли, відвєзли на кладовищє і там поховали!

Жора. Ніхуя собі!

Валєрік. Діана!

Входять санітари під керуванням Діни. Вони грузять Валєріка на лікарняну каталку і увозять в операційну.

Сірьожа (до санітарів). А шо ви йому відрізати будете?

Санітар (шуткує). А голову відріжем нахуй.

Василь Гнатович. Ти, Сірьожа, довисябуєшся, шо вони і тобі шось відріжуть.

Сірьожа. Та вже нема чоґо відрізати, Василь Гнатович. Жора, у тебе дротинки немає, шоб голову почухати? Так свербить, проклята, під гіпсом, а палець не дістає.

Жора. Тобі милом треба було перед тим голову вимити...

Сірьожа. Та! Те мило до пизди. Отя вам розкажу про мило. У мене дід був. Він корови пас. Коли це іде большаком і бачить: в канаві вовк лежить. Здоровенний такий волчара, лежить і спить! Дід підійшов і батагом як переїбе! Вовк підскочив вверх метрів на двадцять, ні, на двадцять п'ять! І всього діда обісрав. Дід приходе додому, взяв мило і давай митися. Ну він був одет в труси і майку, це літом було, значить, мисться, мисться, ніхуя не получається, бздить і всьо. Жінка прийшла і вигнала його з хати. Так у нього вся жизнь перевернулася у хуйову сторону. І на роботу не міг устроїться, бо від нього бзділо, і жінка пішла, і в армію не взяли. А він хотів бути воєнним, а не вийшло через вовка. То коли вмер, поховали разом з вовком. Я до баби в село приїхав з жінкою, хотів на могилу сходити, а баба каже: «Ви, діточки, до того вовка не ходіть, бо бздить досі». Ото тобі й мило!

Енгельс Гасанович. Самий обідний, чито коґда я етот девушка, етот животное воспользовался, банщик пірїходіт і говоріт: «Малшик освободился». А я ситарий человек...

Василь Гнатович. Всім налить, Гасанович штрафну пропускає. Жорі приготуватися.

Тигр. Аум!

Жора. У мене оцей друг Микола, шо оце прапором в спецназі служить. Ну іде він машиною по Африці. Коли бачить, отакенний орьол сидить біля дороги і спить. Метра три завбільшки. Ну, Микола вилазить з машини, бере моніровку і його пожопі – хуяк! Так орьол взлетів, взяв камінь і якхуйне в прапора! Він в паденії через себе очередь з акаеса як дасть! Попав раз десять! Но орьол все одно улетів.

Василь Гнатович. Ці тварюки взагалі дуже живучі і злі. У мене в хазяйстві кроль був. Здоровий, кілограм на п'ятдесят, а злий, як собака. Він собі в дитинстві дротом око виколов, то ми його Кутузовим прозвали. Бувало, хтось іде до хати, то він зараз до штанів і порве! То я його на ланцюг посадив, бо у двір було ніяк зайти. Ну правда, він не гавкав, брехать не буду, але гарчав добряче.

Сірьожа. А чим ви його годували, Василь Гнатович?

Василь Гнатович. А він у мене все їв. Гарбузи йому порубаю – Тсть, картоплі – відро міг втоптати. Но найбільше м'ясо любив. Ми як кабана заколемо, то я йому відразу свіжини покладу, то він сидить такий довольний, вухами соває, морда вся в крові! Тільки мене одного признавав! Я і на охоту з ним ходив. Так ті зайці, лисиці для нього було так, тху! Він вовка доганяв льогко!

Жора. А зараз де він?

Василь Гнатович. Помер наш Кутузов. Уже роківтри. Сусіди отруїли, шо він їхніх курей погрїз.

Енгельс Гасанович. У меня адін асьол біл, жопф как персі к...

Жора. Енгельс Гасанович, мовчіть раді боґа з вашою порнографією, якщо випить

хочете, бо Василь Гнатович не налле!

Василь Гнатович (милостиво). Ну Жора, налиий Гасановичу, хай він хоч засне, бо інакше вночі тигр спати не дасть!

Тигр. Аум!

Вовки. Ауууу! (А потім знову тигр.) Аум!

Компанія випиває, закушуючи ковбасою і динею Енгельса Гасановича. Входять санітари з прооперованим Валеріком на каталці. Валерік спить під дією наркоза, на голові замість чалми турецького султана легенька пов'язка. Один з санітарів тримає відпиляні від Валеріка добрячі оленячі роги.

Сірьожа. Це його?

Санітар. А чиї ж? Півчаса пиляли. Хай як випишеться – над кроваттю приб'є. На всю жизнь пам'ять буде. (Санітар кладе роги на тумбочку.)

Валерік (марить). Діана!

Жора. Переживає пацан!

Санітар. Всьо, хлопці, кінчайте базар, всім отбой. (Санітар тушить світло і зачиняє за собою двері.)

Місяць, який заглядає в палату, обливає своїм срібним сяйвом хворих, схожих у своїх бінтах та халатах на клан бедуїнів в пустелі Тихо, наче з повітря, з'являється Діна. Вона в короткій, вище колін туніці, так що нам видно її божественні коліна В руці у неї лук, за спиною сагайдак зі стрілами. У ніг Діни маленька і струнка лань, їхні тіла світяться зсередини місячним сяйвом Діна підходить до Валеріка, цілує його в нещасний лоб і разом з ланню впливає в вікно під шалений акомпанемент вовків, тигрів, гієн і всіх інших істот, котрим не спиться вночі.

Валерік (маніякально бурмоче уві сні). Діана!

Енгельс Гасанович. Гилупий, какой ти гилупий, малшик!

Голос тигра. Аум!

Завіса

Йоги

ДІЙОВІ ОСОБИ

Піонер Серьожа, йог.

Василь Петрович, йог.

Боріс Глебович, друг Василя Петровича, йог.

Лазарь Германович, кандидат в йоги.

Зульфія, хатня робітниця.

Карпо Герасимович, гамасек.

Дія відбувається в квартирі Василя Петровича.

ДІЯ ПЕРША

Кімната Василя Петровича зроблена з мореного дуба. В ній красиво розташовані гарнітури з червоного дерева. Посередині стирчить рояль «Беккер». На ньому лежать ананаси. Василь Петрович і Борис Глебович стоять посеред кімнати на голові. Трохи далі, на гарному арабському пуфіку в позі «лотос» сидить піонер Серьожа і ковтає бінта. Всі вони без штанів. Тривала тиша, під час якої чути ковтки піонера Серьожі.

Василь Петрович (стоячи на голові, до Серьожі). Скільки?

Серьожа. Півтора метри.

Василь Петрович. Ще двадцять сантиметрів проковтни, Серьожа, і на сьогодні досить.

Борис Глебович (стоячи на голові). Василь Петрович, де ананаси брав?

Василь Петрович (стоячи на голові). Де брав, там нема.

Серьожа. Я вже проковтнув, Василь Петрович, що тепер робить?

Василь Петрович. Тепер сиди.

Серьожа сидить, Василь Петрович і Борис Глебович стоять на головах.

Борис Глебович. У мене вже в голові свербить.

Двері відчиняються, і входить Лазарь Германович.

Лазарь Германович (стучить по відчинених дверях). Тук-тук-тук, можна до вас?

Василь Петрович. А, Лазарь Германович. Заходь, не соромься.

Лазарь Германович. Мені казали, що у вас тут, яку Африці. Йоги, ананаси, таке інше.

Нервово регоче і потирає руки.

Василь Петрович (прицмокує язиком). Уци-ци-ци, а шо ще буде, Лазарь Германович! Он лишень знімайте штани і ідіть до Серьожі, він вам покаже.

Лазарь Германович слухняно виконує накази Василя Петровича.

Серьожа (із бінтомуроті). Перш за все, шановний, станьте рака, йога любить прану.

Борис Глебович і Василь Петрович (регочуть, стоячи на головах). Авжеж, авжеж.

Входить Зульфія з мітлюю і в паранджі і заходиться прибирати кімнату. Вона чимсь незадоволена.

Зульфія. Знов ця хурда-мурда.

Борис Глебович (до Василя Петровича, пошепки). Василь Петрович, ану лишень давай з

Зульфії паранджу здеремо.

Василь Петрович (зухвало). Нехай носить. Азія!

Обидва регочуть. Весь цей час Лазарь Германович марно намагається стати рака.

Василь Петрович. Харош, Лазарь Германович, прана вся через жопу вилізе.

Боріс Глебович (регоче). Га-га-га-га.

Серьожа. Василь Петрович, Боріс Глебович, покажіть йому, боя вже не в змозі, я ж іще хлопчик.

Боріс Глебович, Василь Петрович, піонер Серьожа стають рака, вишикувавшись у шеренгу, сраками до дверей.

Василь Петрович (до Зульфії). Зульфія, ти теж ставай.

Зульфія кида мітлу і теж стає рака. Всі стоять мовчки. Тіки Боріс Глебович регоче.

Василь Петрович. Мовчи. Хай прана іде.

Всі стоять раком Двері відчиняються, і входить Карпо Герасимович – гамаєєк. Він бачить на полужопи, а на роялі ананаси.

Карпо Герасимович. Ха. Оце й тобі і на!

Карпо Герасимович бере ананас і починає його їсти. Потім спльовує шкарлупки і знімає штани.

Лазарь Германович (боягузливо). Ха, а чули, а десь щось грюкнуло.

Василь Петрович. То, мабуть, прана прийшла.

Завіса

Утопія

ДІЙОВІ ОСОБИ

Микола Гнатович, сільський утопіст.

Цицькін, сільський детектив.

Кіндрат Омелянович, сільський вчитель.

Підарас Веня, сільський недоумок.

На сцені невеличкий будинок. Зліва на будиночку напис: «Карасін». Справа напис: «Магазін». Біля магазину лежить недбайливо покинутий у пилюку лісапет. В

невеличкому проміжку між написами «Карасін» і «Магазін» сидить Микола Гнатович, утопіст, і пале «Север». Входить Кіндрат Омелянович, сільський вчитель.

Кіндрат Омелянович. Ви знаєте, Микола Гнатович, американський авіаносець взірвався. Много погібло, но говорять, тіки боцман успел зоскочить, но пальці на ногах всі геть-чисто поодривало.

Микола Гнатович. У них разведка дуже харашо работает. Когда у нас хто ідьот срать, то оні уже знають.

Кіндрат Омелянович хмикає.

Микола Гнатович. Хи! А як ви думали?

Обоє замислено мовчать. Причому Микола Гнатович пальцем видовбува з вуха чималий шмат сірки і з цікавістю на нього дивиться. Входить Цицькін, сільський детектив. Під час розмови Миколи Гнатовича і Кіндрата Омеляновича він з насолодою сцяв в холодку і все чув.

Цицькін (застьобує штани). Та разведка щас до пизди, щоб ви знали. Щас хто первий нажмьот кнопку, той і буде кашу наябувать.

Микола Гнатович. Колись ніяких кнопок не було, а люди були здорові і жили сто двадцять літ.

Цицькін (застьобує штани, цинічно спльовує). Ви утопіст, діду. Хи, от вчора Онищенко спіймав в кущах тьолку: їблась, сука. Так ми її пиздим, а вона каже: «Хлопчики, катаймо в кущі, я там труси покинула».

Микола Гнатович. Раніш люди ніколи не вмивалися, а їли сало, а захоче – помідора, чи диню, та так зірве, навіть і не мие, і от такі у всіх пики були...

Кіндрат Омелянович тяжко зітха.

Цицькін (застьобує штани). Хуйня, діду. Зараз Б-52 пустять, і до пизди те здоров'я.

Микола Гнатович. Колись ніяких Б-52 не було, а Миронів Грицько випивав пів-відра самогону, а потім пиздив бугая кулаками.

Кіндрат Омелянович. А що потім було?

Микола Гнатович. Шо було, шо було? Пиздець бугаю! Шо було...

Цицькін (застьобує штани). Я їбу!..

Микола Гнатович (заходить). А Василь, Йосипа шуряк, п'ятдесят разів бабу їбав! Один раз десять штук та к задела в – вони показалися всі! А їв тіки сало і картоплю...

Цицькін (застьобує штани, сам до себе). Я б тій тьолці теж засунув, щоб не мудохатись...

Микола Гнатович (кричить). З отакенними пиками – сто п'ятдесят років жили!!!

Мимо проїжджає на лісапеті підарас Веня, сільський недоумок. Веня виябується: сидить на багажніку, а педалі крутить руками.

Цицькін (кричить до Вені). Веня! Катай сюда! Подрочиш – дам десять копійок.

Веня. Не найбільш?

Цицькін. Хот! Мені нема чого робить, всяких подарасів наябувати!..

Кіндрат Омелянович. Наябувати – непедагогічно. Макаренко казав: «Якщо не можеш, то так і скажи, а не наябуй».

Подарас Веня дрочить. Всі дивляться з виразом страшної нудьги, без особливої цікавості.

Подарас Веня (до Цицькіна). Давай гроші!

Цицькін. Залупу тобі, а не гроші. На!

Цицькін дає подарасу Вені лузгана. Подарас Веня плаче.

Микола Гнатович (мрійливо). От у Панаса Іванового за-лупа була, як макагон, їй-бо, не брешу! Вчетверо більша, ніж у Вені. Як, бувало, дістане, то ми всі сміємося, а він нам: «Чо смійотесь, дураки?».

Цицькін (спльовує). Та не було такого. Казки це дідуся Панаса!..

Подарас Веня. Казали: десять копійок дасте, а не дали... (Плаче.)

Кіндрат Омелянович. Макаренко казав: «Ніколи нетреба просити. Просьба зайобує людську гідність. Якщо хочеш щось мати, то терпи. Може, дадуть, а не дадуть, так і не треба».

Микола Гнатович. Це не дідуся Панаса казки. А в старину люди так жили. Омелько Пилипів на хуй діжу вішав і повну тістом набивав. А пика в нього отакенна була, їй-бо, не брешу. А Грицько встромляв в сраку дишло і біг з ним три кілометри. А дядько Мирон вже старий був, а за один раз відривав у корови вим'я...

Старий булькоче все тихіше і тихіше Світло на сцені поступово згасає. Написи «Карасін» і «Магазін» поступово згасають. Не видно нічого, крім трьох цигаркових світлячків.

Завіса